

บทนำ

พานพบนางครั้งแรก ท่ามกลางเปลวอัคนีโชติช่วง

เปลวเพลิงร้อนระอุเผาผลาญทุกสรรพสิ่งเป็นเถ้าธุลี ดึกรามบ้านช่อง
วิจิตรงดงามเหลือแค่ซากปรักหักพัง โลหิตเจ็งบองเต็มพื้น ร้างไร้ชีวิตหลาย
สิบร่างกระจัดกระจายไปทั่ว บ้างแขนขาด บ้างขาขาด บ้างไหม้เกรียมไป
ทั้งร่าง นำสังเวชเกินจะทานทน

ส่วนนาง...ในมือถือกระบี่ยื่นพร่นพริ้งอยู่กลางกองไฟ แขนเสื้อปลิว
สะบัด แม่นางราวกับจะหลุดขึ้นกลางโคลนตม หากก็ยังคงความพิสุทธ์ ใบหน้า
เล็กขาวผ่องเย็นหาไร้ความรู้สึก แววตาเลื่อนลอยสะท้อนภาพเวจีเบื้องหน้า
จนถึงบัดนี้เขายังจดจำความหวาดหวั่นของตน ณ ขณะนั้นได้อย่าง
แจ่มชัด

อายุของนางน่าจะราวๆ สิบเอ็ดสิบสองขวบปี รูปร่างเล็กแกร็น
โครงร่างอ่อนแอ แต่ในมือกลับถือกระบี่เล่มยาวซึ่งไม่สมกับบุคลิกภายนอก

ศาสตราพองหัวใจ

ของนางสักนิต กระบี่เล่มนั้นยิ่งสูงกว่าเอวของนางเสียอีก ทำให้เขาอดกังขาไม่ได้ว่านางแกว่งกวัดกระบี่ในมือได้จริงหรือ

เขาออกท่าทางสั่งให้เสยชงประคองเขาที่เพิ่งฟื้นจากการเจ็บป่วยเดินไปหาทางที่ละก้าว ๆ ก่อนจะหยุดยืนโง่งนงนอยตรงหน้านาง

"แม่นางน้อย กระบี่เล่มนี้เป็นของเจ้าหรือ"

นางพยักหน้า

"คนพวกนี้เจ้าเป็นคนฆ่าหรือ"

นางสั่นเทิ้มขำครู่ ไม่เอ่ยคำ

"ใช่หรือไม่ใช่กันแน่" เขาถามย้ำ

นางเหลือบตาขึ้น แหวดว่างเปล่าดูจดจำตั้งอยู่ในโลกอีกโลกหนึ่ง
"...อาจจะใช่"

"อาจจะหรือ" เขาหรีตา พิศดูนางอย่างถี่ถ้วน

นางแสรังใจหรือว่าเบาปัญญาจริงกันแน่ ตนเองฆ่าคนหรือไม่จะไม่แน่ใจได้อย่างไรกัน

"เจ้าชื่ออะไร"

นางส่ายหน้า

"แม้แต่ชื่อตัวเองก็จำไม่ได้หรือ" เขาไม่เชื่อ

"จำไม่มีชื่อ"

"ไม่มีชื่อ?" น่าแปลกยิ่งขึ้นไปอีก "เป็นไปได้อย่างไรกัน"

"อาจารย์กล่าวว่าศาสตราวุธเพื่อการสู้รบ ไม่จำเป็นต้องมีนามเรียกขาน"

ศาสตราวุธเพื่อการสู้รบ? หมายถึงนางอย่างนั้นหรือ

หัวใจเขาสะท้อน "เช่นนั้นผู้อื่นเรียกขานเจ้าอย่างไร"

นางมองเขาด้วยที่ท่าแปลกๆ รวากับคำถามของเขาช่างน่าขัน "ไม่มี
ผู้ใดเรียกขานข้า มีแต่อาจารย์"

"อาจารย์ของเจ้าคือใคร"

นางไม่ตอบ

"แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนเล่า"

"ตายแล้ว"

"ตายแล้วหรือ" เขาใคร่ครวญครุ่นคิด ท่ามกลางแสงตะวันรอนของ
ยามเย็น มีเด็กหญิงกำพร้าคนหนึ่งซึ่งยึดมั่นอาจารย์เป็นดังชีวิต นางได้คร่ำ
เอาชีวิตผู้คนหลายสิบไปในคราเดียว

เป็นไปได้หรือ

คุณอายุยังน้อย บนโลกนี้ไม่น่ามีเพลงกระบี่ชั้นยอดเช่นนี้

"คุณชายสามขอรับ คนพวกนี้ไซ้แม่นางน้อยคนนี่สังหารจริงๆ นะหรือ"

เฮยซง คนรับใช้ประจำตัวของเขาก็ไม่เชื่อเช่นกัน ตาเรียวเล็กเบิกกว้าง
จ้องมองภาพสยดสยองตรงหน้าด้วยอาการประหวั่นพรั่นพริ้ง

"ไม่ว่าจะจริงหรือเท็จ ข้าจะรับแม่นางน้อยคนนี้ได้" เขากล่าวพลาง
ไอโฆลกๆ อย่างรุนแรง ไอจนแทบจะกระอักเลือด เฮยซงกุกกุกจอบหลัง
ให้ผู้เป็นนาย

"คุณชาย ท่านไม่เป็นไรใช่ไหม ข้าว่าพวกเรา..."

เขายกพัดขึ้นยับยั้งมิให้เฮยซงกล่าวต่อ ส่งยิ้มน้อยๆ ให้กับเด็กหญิง
ตรงหน้า "เจ้า...อยากติดตามข้าหรือไม่"

"ติดตามท่านหรือ" ลูกตาดำขลับตัดกับตาขาวชัดเจนส่องแววดกลางแฉง
กระนั้นก็ยังคงว่างเปล่าไร้ความรู้สึก

"เจ้าคงไม่มีบ้านให้กลับไปกระมัง ข้าจะให้เจ้ากินอิ่ม ให้เจ้ามีที่พักพิง ให้เจ้าได้แต่งตัวสวยๆ แต่เดือนยังจะให้เงินเจ้าอีกด้วย ให้เจ้ามีเงินมากมายจนไม่รู้จะใช้อย่างไรไหว"

"ข้าไม่ต้องการเงิน" นางแย้งขึ้น

"เจ้าต้องการสิ บนโลกนี้ใครๆ ล้วนต้องการเงินทั้งนั้น ไม่เคยได้ยินหรือว่าคนตายเพราะทรัพย์ นกตายเพราะกิน"

นางจ้องมองเขา

"ดูทำสิ่งที่เจ้าต้องเรียนรู้ยังมีอีกมากมายนัก!"

เขาหัวเราะขัน พิศดูนางตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า และจากปลายเท้า ย้อนขึ้นไปถึงศีรษะ เปลวไฟลามเลียลุกไหม้ไม้คานท่อนหนึ่งจนมันร่วงหล่นลงห่างจากเบื้องหลังเขาเพียงหนึ่งนิ้ว เฮยซงตกใจรีบดึงตัวเขาให้ถอยมาด้านข้าง ทว่าเขากลับไม่มีท่าทีตื่นตระหนกใดๆ สายต่ายังคงจับจ้องอยู่ที่ร่างของแม่นางน้อย

เมื่อมองจนพอใจแล้วเขาพลันคลี่พัดออก โบกไปมาอยู่ตรงบริเวณหน้าอกด้วยท่าที่สุขุมนุ่มลึก "ตัดสินใจได้แล้ว! นับแต่วันนี้ไปเจ้ามีนามว่า 'หงเหลียน' ที่แปลว่าดอกบัวสีแดง!"

"หง...เหลียน"

"ถูกต้อง หงเหลียน" วาจาของเขาแฝงเร้นความหมายลึกซึ้ง

ปทุมมาดอกหนึ่งที่ร่วงหล่นลงกึ่งกลางเปลวอัคนีสีแดงเพลิง ก็คือมือกระเป๋าทรงฝีมือล้ำเลิศผู้หนึ่ง

นางจะกลายเป็นยันต์คุ้มภัยที่มีประสิทธิภาพที่สุด ท่ามกลางยุทธภพอันเปี่ยมไปด้วยการฉ้อฉลหลอกลวง

7

"เครื่องเอกแห่ง ต้นไม้ใหญ่ มวลนกกา
สะพานน้อย สายน้ำไหล บ้านเรือนคน* ..."
เป็นทิวทัศน์ของชนบทอย่างแท้จริง!

สงบเงียบ สงบเงียบเหลือเกิน สงบจนสามารถทำให้คนจิตใจปลอดโปร่ง
ทว่าน่าเสียดายนัก เฮ้อ! ท่ามกลางความงดงามนี้กลับมีรอยตำหนิเสียได้
หากว่า...ไม่มีดาบเล่มนี้พาดอยู่บนลำคอก็เป็นตัวทำลายบรรยากาศละ
ก็ มันคงจะดีไม่น้อย...

เวินสิงลิ่งหลุบตาลงต่ำ สายตาทอดมองคมดาบซึ่งส่องประกายวิบวับ
ก่อนเหลือบขึ้นจับจ้องชายฉกรรจ์กำยำล่ำสันตรงหน้า ผู้ซึ่งปกปิดใบหน้า
ไว้เพราะอภัยศเกินกว่าจะเปิดเผยโฉมหน้าที่แท้จริง

"ข้าจะบอกให้นะพี่ชาย" เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "พวกเราพบกัน

* ตัดตอนจากบทประพันธ์ของหม่าจื่อหยวน ศิลปินละครรำในสมัยราชวงศ์หยวน

โดยบังเอิญ เสมือนเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน หากท่านต้องการพักกาย ช่วยใช้วิธีที่มีมารยาทกว่านี้คงดีไม่น้อย"

"มีมารยาทกับแม่เจ้าสิ!" ชายผู้นั้นกล่าววาจาหยาบค้าย "เจ้าคิดว่าข้ากำลังเล่นตลกกับเจ้าอยู่หรือไม่!"

เวินสิงลิ่งกลอกตาทีหนึ่ง "ข้ารู้แก่ใจดีว่าท่านไม่ได้เล่นตลก เพราะท่านไม่ได้หัวเราะ"

"เจ้าว่าอะไรนะ"

"ดูท่านสิ แม่แต่โฉมหน้ายังมีกล้ามเนื้อ คาคว่าท่านเองก็คงรู้แก่ใจเหมือนกันว่าตนกำลังทำเรื่องน่าอดสูที่มีอาจเปิดเผยได้ เมื่อรู้สึกละอายก็ยอมหัวเราะไม่ออกเป็นธรรมดา"

"เจ้า...เจ้า..." ชายฉกรรจ์แม้มิได้ฉลาดหลักแหลม หากก็มีได้เงเงเวลาเบาปัญญาจนถึงขนาดฟังไม่ออกว่าอีกฝ่ายกำลังถากถางตนอยู่ สีหน้าที่อยู่หลังผ้าผืนดำพลันเปลี่ยนไป "เจ้าคนอวดดี!" คมดาบยิ่งประชิดติดผิวละเอียดบริเวณลำคอของเขายิ่งขึ้น "หากยังพูดมากอีกล่ะก็! เชื้อหรือไม่ว่าข้าจะปั้นคอเจ้า!"

"เชื้อสิเชื้อ จะไม่เชื่อได้อย่างไรเล่า" เวินสิงลิ่งยิ้มให้ "พี่ชาย มีอะไรค่อยๆ พูดค่อยๆ จกกันก็ได้ คมดาบไร้ตา เรามามีมิตรต่อกันดีกว่า"

"เฮอะ! รู้อะไรควรไม่ควรก็ดีแล้ว" ชายฉกรรจ์เลิกคิ้วหยาบ ท่าที่พอกพอใจ

"ไม่ทราบว่ามีพี่ชายมีสิ่งใดจะชี้แนะหรือ" เวินสิงลิ่งเลิกคิ้ว ยิ้มพรายแววตาวิบวับ

ชายฉกรรจ์สายดาพรำมัว รูปลักษณะงดงามสยบหล้าของเขาทำให้

เคลิบเคลิ้มไปชั่วขณะ ชายฉกรรจ์ขมวดคิ้ว รู้สึกอึดอัดระคนหงุดหงิดในหัวอกอย่างบอกไม่ถูก

เป็นชายแท้ ๆ กลับมีรูปร่างหน้าตาสะสวยเสียยิ่งกว่าอิสตรี ใบหน้าขาว ปากเป็นกระจับ ดวงตาระยิบระยับคู่หนึ่งยังงามกว่าดวงตาของโฉมงาม ลือชื่อแห่งเมืองหลวงเสียอีก จะให้เขาไม่สบอารมณ์ได้อย่างไรเล่า

ชายฉกรรจ์หอบฮัก หัวใจเต้นรัว กัดฟันกรอดก่อนกระแอมขึ้นสองที "ข้าไม่มีอะไรจะชี้แนะ แค่จะเชิญให้เจ้าไปกับข้าสักหน่อย"

"ไปที่ไหนหรือ" เวินสิงลิ่งกะพริบตาคู่งาม ทำหน้าตาไร้เดียงสา

สีหน้าชายฉกรรจ์บ่งบอกว่าโกรธจัด ถ่มน้ำลายอย่างเกรี้ยวกราด "เจ้าไม่ต้องถามว่าไปไหน จำไว้อย่างเดียวว่าเจ้าต้องเขียนจดหมายถึงทางบ้าน! ให้บิดาของเจ้าเอาสิ่งของมาแลกเปลี่ยนกับตัวเจ้าเป็นพอ!"

"อา...ที่แท้ก็ใจเรียกค่าไถ่เอง" เวินสิงลิ่งพยักหน้าครุ่นคิด "ไม่ทราบว่าคุณต้องการอะไรละ ทองคำหนึ่งหมื่นตำลึง หรือว่าอาซาพันธูตีหนึ่งพันตัว พุดก็พุดเถอะนะ ฐานะทางบ้านข้าแค่พอมีกินมีใช้ ไม่ได้ร่ำรวยเงินทองเป็นเศรษฐีที่ไหน ขอพี่ชายอย่าได้เรียกร้องมากเกินไป..."

"เลิกเล่นตลกได้แล้ว! เจ้าก็รู้ว่าข้าต้องการอะไร!" ชายฉกรรจ์ยิ้มเหยี้ยมเกรียม "คุณชายสามสกุลเวินแห่งสำนักอรุโณทัย! สิ่งที่ข้าต้องการคือมรดกตกทอดประจำตระกูลของพวกเขาเจ้า...กระบี่สยบฟ้า!"

พวกจอมยุทธ์ไร้สาระที่หวังฝึกวิทยายุทธ์ล้ำเลิศอีกรายนี้เอง

เวินสิงลิ่งส่ายหน้าอย่างระอา หลายปีที่ผ่านมาเมียอดฝีมือนับไม่ถ้วน ใช้เล่ห์กลอุบายร้อยพันเดินทางมาสำนักอรุโณทัยเพื่อขโมย ช่วงชิง ฉกฉวย กระบี่ แต่ละรายล้วนกลับไปมือเปล่า ทว่าผู้ท้าทายยังมีมาเรื่อยๆ มิขาดสาย

ดาวเคราะห์ของหัวใจ

เพียงแต่ผู้มาส่วนใหญ่เป็นจอมยุทธ์ แม้จะละโมภในสมบัติของผู้อื่น แต่ยังใช้วิชาความสามารถเข้าช่วงชิงตามกฎของยุทธภพ นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนใช้วิธีจับตัวเรียกค่าไถ่

"ข้าจะบอกให้นะพี่ชาย แม้ว่าข้าจะไม่ค่อยรู้เรื่องการจับคนเรียกค่าไถ่มากนัก แต่ข้าก็รู้ว่าผู้ที่ถูกจับสมควรเป็นแก้วตาดวงใจของผู้อื่น นี่ท่านดันจับผู้ที่บิดาไม่เอ็นดู มารดาไม่รักเช่นข้า นับเป็นการกระทำผิดใหญ่หลวง ท่านคิดจริงๆ หรือว่าบิดาข้าจะยอมมอบกระบี่สยบฟ้าเพื่อไถ่ตัวข้านะ"

หรือจะเป็นเช่นนั้นจริง... ชายฉกรรจ์เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"ท่านไม่เคยได้ยินหรือ ในบรรดาพี่น้องทั้งสามแห่งสกุลเวิน ผู้ที่อ่อนแอไร้ความสามารถที่สุดคือข้า ผู้ที่ทำให้บิดาโมโหที่สุดก็คือข้า ท่านจับตัวข้าไปชี้ค้ร้านบิดาจะยินดีเงินเนื้อเต้น"

คิดจะหลอกเขาหรือ ชายฉกรรจ์หรีดา "เจ้าคิดว่าเจ้ากล่าวเช่นนี้แล้ว ข้าจะปล่อยเจ้าไปหรืออย่างไร"

"จะปล่อยหรือไม่ปล่อยขึ้นอยู่กับท่าน ข้าแค่อยากเตือนท่านด้วยความหวังดี ท่านจะได้ไม่ต้องเสียแรงเปล่า"

ชายฉกรรจ์กัดฟัน หรือว่าเขาจะจับเอาตัวประกันที่ไร้ประโยชน์เข้าจริงๆ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ในเมื่อลงมือไปแล้วจะกลับไปมือเปล่าไม่ได้เป็นอันขาด

"เอาเป็นว่าเจ้าไปกับข้าเป็นพอ! ไม่ต้องกล่าวมากความ!" พูดพลางจับแขนทั้งสองของเวินสิงลิ่งไหลไ่ว่ด้านหลัง บังคับให้ออกเดิน

ทว่าเวินสิงลิ่งกลับยืนนิ่งอยู่กับที่ไมขยับเขยื้อน

"ยังไม่ไปอีก!"

"เข้าไปกับท่านไม่ได้หรือพี่ชาย"

"ทำไมไปไม่ได้" คิ้วคดหน้าของชายฉกรรจ์ขมวดเข้าหากัน คนผู้นี้ยังคิดว่าตนมีทางเลือกเหลืออยู่หรือไงนะ

"เพราะว่ามีคนไม่อนุญาต"

"ใครไม่อนุญาต"

เว็นสิงลั่งยิ้มเย็น ดวงตาพราวแพรวเหลือบมองสูงขึ้นไป ร้องเรียกเบาๆ ว่า "หงเหลียน"

ทันทีที่เสียงนั้นเล็ดลอดออกมาก็ปรากฏลมประหลาดพัดวูบมาจาก หมู่ไม้เบื้องบน เสียงใบไม้กระทบกันดังซู่ซ่า เเงร่างสีแดงหมุนวนปราดเปรี้ยว อยู่กลางอากาศ

ชายฉกรรจ์ตกตะลึง รังไห้เว็นสิงลั่งถอยหลังมาหลายก้าว เพียงชั่วพริบตา ก็เห็นเงาสีแดงนั้นเหาะมาตรงหน้า ดูจวบผาแดงหมุนวนลอยละล่อง ลงสู่พื้น

นางยีนหยัด แน่วนึ่ง ถือกระบี่ยาวอยู่ในฝักด้วยมือข้างเดียว แขนเสื้อพลั่วสะบัด อารมณ์สีแดงปลิวลู่ตามแรงลม ท่วงท่าเย็นชาทว่าสง่างาม

ชั่วขณะนั้นชายฉกรรจ์ได้แต่จ้องมองแม่นางน้อยที่ลอยละล่องลงมาจากฟากฟ้าด้วยความงงงวย สีหน้าของนางยีนชา ใบหน้าขาวราวหิมะตัดกับอารมณ์สีแดงบนเรือนร่างอย่างเด่นชัด แม้เครื่องหน้าไม่จัดว่าโดดเด่น อาจเรียกได้ว่างามพร้อมเพราเท่านั้น หากร่างทั้งร่างกลับแผ่รังสีแห่งความท้าวหาญเปี่ยมชีวิตชีวาออกมา ให้อู้สึกว่าละลานตาอึง

ชายฉกรรจ์หัวใจเต้นตึกตัก ใจคอไม่ดีขึ้นมาฉับพลัน สายตาจับจ้องทับทิมเลอค่าที่ฝังอยู่ตรงด้ามกระบี่ที่นางถืออยู่ เขาสูดหายใจลึก

"เจ้าคือบัวแดงเปลวอัคคี!"

นางไม่เอ่ยวาจา แกวตาดำเ็นชาลุกวาวหันมองไปทางเขา

ชั่วขณะนั้นขาของชายฉกรรจ์สีน้เทา กลางฝ่ามือข่มไปด้วยเห็งื่อ

เขาเคยได้ยัคนผู้คนเล่าลือกันว่าคุณชายสามแห่งบ้านสกุลเวินมีผู้คุ้มกัน
หญิงซึ่งมีวิชากระบี่ปล้ำเลิศอยู่ข้างกาย ลักษณะเด่นของนางคือสวมใส่อาภรณ์
สีแดงทั้งชุด อาวุธประจำกายคือกระบี่ประดับทับทิมนามว่ากระบี่เปลวอัคคี
กระบี่นั้นสมนาม เมื่อออกจากฝักมีอานุภาพนำเกรงขามราวกับมังกรพ่นไฟ
ทั้งยังกวัดแกว่งล่อหลอกได้อย่างปราดเปรียว

สำนักใหญ่เช่นสำนักอรุโณทัยตั้งดุจดั่งตรุมากหน้าหลายตา เวินสิงลั้ง
แม้ไม่เป็นวรยุทธ์ แต่กลับสามารถท่องเพ็ญหาความสำราญทั่วยุทธภพได้
อย่างอิสระเสรี ทั้งนี้ล้วนได้อานิสงส์จากกระบี่เล่มที่อยู่ในมือของผู้คุ้มกันนาง
นี่นั่นเอง

กล่าวกันว่านางไม่เคยสังหารผู้ใด อย่างมากก็แค่ตัดเส้นเอ็นแขนขา
ทำลายวรยุทธ์ของฝ่ายตรงข้ามจนสิ้น หากสำหรับชาวยุทธ์แล้ว สูญสิ้น
วรยุทธ์สูญตายเสียดีกว่าอยู่ นับเป็นการทรมานอันเหี้ยมโหดที่สุด

เมื่อชายฉกรรจ์คิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมา สีหน้าก็หมองคล้ำทันที

เมื่อครู่เขาแลเห็นเวินสิงลั้งอยู่ลำพังคนเดียว จึงลงมือลักพาตัว ไม่นึก
ว่าบัวแดงเปลวอัคคีดอกนี้จะปรากฏตัวเร็วเยี่ยงนี้

"ปล่อยนายของข้าซะ" เสียงของหงเหลียนกระจ่างใส น้ำเสียงไร้ความ
รู้สึก ไม่เย็นชา ไม่ร้บร้อน ทว่าชายฉกรรจ์ฟังแล้วเย็นวาบไปทั่วร่าง

เขาขบฟันซึ่งสั้นกึก ๆ "อย่าเข้ามานะ! ไม่เช่นนั้น...อย่าหาว่าข้าไม่
เกรงใจ! ข้าจะฆ่าเขาซะ!"